Dissabte 32 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 18,1-8): En aquell temps, Jesús els ensenyava una paràbola sobre la necessitat de pregar sempre i no defallir, dient: «Hi havia un jutge en una ciutat que ni tenia temor de Déu ni respecte als homes. Hi havia també una vídua en aquella ciutat, i anava a ell, dient: "Fes-me justícia del meu adversari". I per molt de temps no volia, però després d'això es digué interiorment: "Encara que no temo Déu ni respecto els homes, amb tot, ja que aquesta vídua em dona molèsties, li faré justícia, no sigui que a la fi vingui i em bufetegi"». I digué el Senyor: «Escolteu què diu el jutge injust. ¿Déu no farà justícia als seus elegits, que clamen a ell nit i dia?, i ¿es mostrarà remís amb ells? Us dic: ben aviat els farà justícia. Però el Fill de l'home, quan vingui, ¿penses que trobarà fe sobre la terra?».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Necessitat de pregar sempre i no defallir»

Mn. Joan FARRÉS i Llarisó
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui, als darrers dies de l'any litúrgic, Jesús ens exhorta a pregar, a adreçar-nos a Déu. Podem pensar com els pares i mares de família esperen que —cada dia!— els fills els diguin alguna cosa, que els mostrin llur afecte amorós.

Déu, que és Pare de tots, també ho espera. Jesús ens ho diu sovint a l'Evangeli, i sabem que parlar amb Déu és fer pregària. La pregària és la veu de la fe, de la nostra creença en Ell, també de la nostra confiança, i tan de bo que fos sempre la manifestació del nostre amor.

Per tal que la nostra pregària sigui confiada i perseverant, sant Lluc diu que «Jesús els ensenyava una paràbola sobre la necessitat de pregar sempre i no defallir» (Lc 18,1). Sabem que podem fer pregària lloant el Senyor o donant-li gràcies, o reconeixent la nostra debilitat humana —el pecat—, implorant la misericòrdia de Déu, però la major part de les vegades serà de petició d'alguna gràcia o favor. I, encara que no aconseguim de moment el que demanem, només el fet de poder-nos adreçar a Déu, de poder explicar-li a aquest Algú la pena o la preocupació, serà ja la consecució d'alguna cosa, i segurament —encara que no de manera immediata, sinó en el temps—, obtindrem resposta, perquè Déu, «¿no farà justícia als seus elegits, que clamen a ell nit i dia?» (Lc 18,7).

Sant Joan Clímac, a propòsit d'aquesta paràbola evangèlica, diu que «aquell jutge que no temia Déu, cedeix a la insistència de la viuda per no haver de suportar per més temps la importunitat dels seus precs. Déu farà justícia a l'ànima, viuda d'Ell pel pecat, en front del cos, el seu primer enemic, i en front dels dimonis, els seus adversaris invisibles. El Diví Comerciant sabrà intercanviar bé les nostres bones mercaderies, posar a disposició els seus grans béns amb sol·licitud amorosa, i acollir les nostres súpliques amb promptitud».

Perseverança en l'oració, confiança en Déu. Deia Tertul·lià que «solament l'oració venç Déu».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Sap el traïdor que té perduda l'ànima que tingui oració amb perseverança» (Santa Teresa de Jesús)

- «La creació s'ha fet per a esdevenir espai d'oració. La creació és aquí per tal que adorem Déu. Deia sant Benet en la seva regla: 'Res no s'ha de preferir al servei de Déu'» (Benet XVI)

- «Quan comencem a pregar, mil feines o preocupacions, considerades urgents, se'ns presenten prioritàries; una altra vegada, és el moment de la veritat del cor i del seu amor de preferència» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.732)